

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βασβολὸδ Κρεστόδσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἀλδριχ: Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ, Ἀμερικανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

ΙΓ'

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πλεμὼν διέτρεχε τὴν θάλασσαν παραπλέον τὴν ἀκτὴν.

Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ τῆς κινητῆς ἀμύνης ἦτο πολυσύνθετος καὶ ποικίλη.

Δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς ἓν εἶδος ἐργασίας. Οἱ εἰς αὐτὴν διοριζόμενοι ἀξιωματικοὶ ὀφείλουσαν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐφυίαν καὶ μάθησιν.

Τὰ ἐπὶ τῶν τορπιλλῶν πειράματα ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ προγράμματος. Αἱ μηχαναὶ εἶνε τόσοι νέαι, τόσοι πρόσφατοι, ὥστε πάντοτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπενεχθῇ τελειοποιήσεις τις εἰς αὐτάς. Μετὰ τινῶν ἡμερῶν πείραν ὁ Πλεμὼν ἐδέησε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ τορπιλλὴ καὶ τὸ τορπιλλοβόλον δὲν εἶχον τὸ μέλλον, ὅπερ ἐνθουσιῶδεις τινὲς ἀρχικῶς ἀπέθνηκον αὐτοῖς. Ἀκόμῃ δὲν εἶχε σημάνει ὀριστικῶς ἡ τελευταία ὥρα τῶν μεγάλων πλοίων· ἄλλως τε ἀμφίβολον εἶνε ἂν μέλλῃ ποτὲ νὰ σημάνῃ.

Οὕτως ἀπομονούμενος ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς κινήσεως ὁ ἀξιωματικὸς καθίστατο φιλόσοφος μᾶλλον ἢ ἐπιστήμων. Ὅσακις παρετήρει τοὺς ἀκινήτους ἐκείνους βράχους, τὰς ἀθραύστους στιβάδας, ἔνθα τὸ κύμα ἔρχεται καὶ θνήσκει, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ οὐδὲ κατὰ μίαν γραμμὴν τὸ ταχθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως ὀριον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀναλογιζόμενος τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν:

— Καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τοιαῦτα ὅρια. Εἶνε ἐπιτετραμμένον αὐτῷ νὰ καταστρέφῃ, νὰ ἐπανυξάνῃ τὰς ἀπαισίους αὐτοῦ δυνάμεις, νὰ ἐπινοῇ ἐφευρέσεις ὅπως συσσωρεύῃ θύματα· ἀλλ' ἡ γενικὴ ἰσορροπία δὲν βλάπτεται ἐκ τούτου. Ὁ αὐτὸς νόμος διέπει πάντα τὰ ὄντα καὶ ἡ πρόοδος, ἥτις φαίνεται ἐξαίρουσα εἰς σημεῖόν τι τὴν ὑπεροχὴν ἐνὸς μέρους τοῦ εἶδους ἐπὶ ζῆμιά τῶν ἄλλων, δὲν ἐξαντλεῖ τὴν πανταχοῦ διακεχυμένην ζωτικότητα, ὅπως ἡ πλημμυρὰ ἡ ρίπτουσα εἰς τινὰ παραλίαν περισσότερον ὕδωρ δὲν ἐξαντλεῖ τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ.

Καὶ ἐσυλλογίζετο τότε πόσον ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ τοῦ πολέμου, ἡ διαρκῶς μεταβαλλομένη, ἦτο ὀλέθριος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ ἔφερον αὐτὸν ἐνίοτε πολὺ μακρὰν εἰς τὴν ἀκτὴν, καθότι τὸ διαμέρισμα τοῦ Λοριὰν ἐπεκτείνεται μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λεῖγνρος. Καθόσον δὲ ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ λιμένος ἐφαινετο εἰς τὸν Πλεμὼν ὅτι νέος τις δεσμὸς τὸν συνεκράτει· ἡσθάνετο ἐαυτὸν ἀκατανικήτως προσελκόμενον εἰς τὴν ξηράν. Μήπως διότι ἡ γῆ τῆς Βρεττανίας, ἡ γεννέθλιός του γῆ, ἡ γῆ ἔνθα ἐκοιμῶντο τὸν τελευταῖον ὕπνον οἱ γονεῖς του εἶχε καταστῇ ὁ ὕστατος καὶ διακαέστατος τῶν πόθων του;

Ἐνίοτε ὅτε μακρὰν ἐκ τοῦ πελάγους δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον, ἡσθάνετο ἀκατανίκητον στενοχωρίαν. Τὰ παρὰ τὰς στενοπορίας νησιδία τὰ ξηρὰ καὶ γυμνὰ ἐφαινότο αὐτῷ ἀτερπῆ, ὡς τεμάχια ἀποσπασθέντα ἐκ τῆς στερεᾶς. Εὐθὺς δὲ ὡς ἐπανήρχετο εἰς ταύτην, τὰ πάντα ἀνέκτων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του γόητρον, θέλγητρον ποιητικὸν ἀκαταπαύστως ἀνανεούμενον. Ἐκαστον ἄνθος, ἕκαστον σπάρτον, ἕκαστη βοτάνη, ἕκαστον βρύον ἔκαμνεν ὥστε ν' ἀναθάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν του αἶσθημα γλυκὺ, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν καὶ ἀπομάθει κατὰ τὴν θλιβεράν του νεότητα.

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς τοῦ ὁ πλοίαρχος ἀνέκραξε:

— Σήμερον δὲν ἀναγεννώμαι; σήμερον δὲν ἀνακαλύπτω τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ φῶς; Σήμερον δὲν ἀγαπῶ; Διατί νὰ μὴ ἔχω πλέον τὴν μητέρα μου; Θὰ τὴν ἐλάτρευον ἀκόμῃ καὶ ἴσως μετ' αὐτῆς ἤθελον ἀποτρέφει διὰ παντὸς τὰ ὄμματα ἀπὸ πάσης ἄλλης χαρᾶς ἐπιτετραμμένης ἡ μὴ.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἡ φωνὴ του, ἣν τοσάκις εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐξ Ἀσίας ἐπανόδου τοῦ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ μετὰ ἡδέων ποικιλμάτων τόνου τὸν αἰῶμον ἐπιδὼν τοῦ αἰωνίου ἔσματος: «Ἀγάπα, ἀγάπα! τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαπῶσιν».

Καὶ παρητεῖτο πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ βολιδοσκοπῇ τὴν ἄβυσσον τῶν λογισμῶν του, ἀπὸ τοῦ νὰ κατέρχεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Μία εἰκὼν, μία μόνη κατωπρίζετο εἰς τὸ βλέμμα του, ἐξωραϊζομένη ἔτι μᾶλλον, ἐξιδανικευομένη ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῆς εὐδαιμονίας, ἣν μόλις διείδε καὶ τῶν πικριῶν ὡς βραδέως ἀπέγεύθη.

Οἱ γινώσκοντες τὴν Βρεττανίαν καὶ τὴν τραχηίαν ποιητικὴν κατασκευὴν τῆς χώρας αὐτῆς, γινώσκουσιν ὅτι οὐδαμοῦ τῆς Γαλλίας, ὅσον εἰς αὐτήν, διεσώθη τόσοι ζωηρῶς ἡ ἐντύπωσις τῶν δοξασιῶν, ὡς αὐτὴ ἡ φύσις φαίνεται ἐπιβάλλουσα. Ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων καὶ τῶν λόφων τῆς, ἐπὶ τῶν βράχων καὶ τῶν ἀκτῶν φαίνονται ζῶντα ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀόρατα διὰ τὰ βέβηλα βλέμματα, ἀλλ' αἰσθητὰ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν, εἰς ὅλα τὰ μυθώδη ὄντα τῶν παραδόσεων.

Πᾶσα ὁμίχλη ὁμοιάζει πρὸς σινδόνα φάσματος ἐφ' ἧς ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ ἐπιρρίπτει τὸ φῶς τῆς, ὅπερ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν βαρέων τάφων τῶν κοιμητηρίων.

Πρὸς τὴν Βρεττανίαν εἶχε στραφῇ πάσα ἡ στοργὴ τοῦ Πλεμὼν. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀφηρεῖτο βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ

συνήθους βίου, ἡρέσκετο νὰ βυθίζεται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην τῶν δημῶδων δοξασιῶν, νὰ αἰσθάνηται ἐαυτὸν περικυκλούμενον ἀπὸ μελαγχολικῶν παραδόσεων.

Ἐνίοτε ἐν τῇ παραδόξῳ πάλῃ μεταξὺ τῆς ζωικῆς αὐτοῦ ὁρμῆς, ἥτις ἤθελε νὰ ἐκχυθῇ ἐκτὸς ἐαυτοῦ καὶ τῆς τρυφῆς, ἣν ἡσθάνετο ἐκ τῆς ἐκουσίας αὐτοῦ μονώσεως, κατελάμβανον αἰφνης ἐαυτὸν ὄνειροπολοῦντα σχέσεις μετ' ὄντων ὑπερφῶν, ἐξ ὧν εἶνε πλήρεις αἱ διηγήσεις τῶν ναυτῶν. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης τῆς βρετανικῆς χερσονήσου ἐπικρατεῖ ἀληθὲς συναυλία ὁσμῶν καὶ παραμυθίων, ἐν οἷς ἀναλλοιώτως πάντοτε φαίνονται οἱ νεκροὶ συνδεδεμένοι μετὰ τῶν ζώντων, αἱ μνηστὰὶ ἐπισκέπτονται τοὺς ἐραστὰς τῶν καθ' ὕπνους καὶ ὅσοι ἐχάθησαν εἰς τὸν Ὀκεανὸν προσέρχονται καὶ συνδιαλέγονται ἐρωτικῶς μετὰ τῶν νεανίδων τοῦ τόπου τῶν, ἐνῶ αὐταὶ περιστρέφουσι τὸν ῥόμβον τῶν.

Ὁ Πλεμόν ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἁρμονίαν ταύτην τὴν ἐπικεχυμένην εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ ἄφινε νὰ τὸν λιχνίζῃ τὸ πένθιμον αὐτῆς βαυκάλισμα. Ἐν Νικαίᾳ ἐκουσίως παρητήθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανιδῇ τὴν Λευκὴν. Νῦν ἐσυλλογίζετο μήπως ἡ Λευκὴ ἦτο καὶ αὐτὴ νεκρά, ὥς αἱ ἡρώιδες τῶν παραμυθίων καὶ μήπως θὰ ἤρχετο νύκτα τινὰ νὰ θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του τὸν ἀρραβῶνα τῆς μνηστείας, ἥτις δὲν ἔχει ἐπαύριον.

Ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις περιελάμπουσι βαθμηδὸν τὴν ψυχὴν δι' ἀτμοσφαιρας, εἰς ἣν αὐτὴ ἐπὶ τέλους συνειθίζει. Ἀποτελοῦσι δι' αὐτὴν οἶονι δευτέραν φύσιν καὶ ἡ πραγματικότης, ἥτις ἔρχεται νὰ προσκρούσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὰς ἡμέρας ταύτας, φαίνεται πολλάκις ὀχληρὰ, ἀνυπόφορος.

Διὸ καὶ ὁ πλοίαρχος δυσaréστως ἐβλεπε παρουσιαζομένης ἐκάστοτε τὰς περιστάσεις, αἵτινες τὸν ἀνεκάλουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς φροντίδας του. Μία ἐπίσκεψις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν ἐγένετο πρόξενος ἐπιθεωρήσεων, περιπραμάτων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ ὑποδοχῶν ἐπισήμων, ἐξ ὧν ἡναγκάσθη ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῆς ἐρμητικῆς μονοτονίας τῶν προσφιλῶν τοῦ ὄνειροπολήσεων.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστέρουντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομῇ των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Ὡς πρὸς τὸ μέλλον.

— Κυρία, παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε ἄδειαν.

— Διὰ ποῦ;

— Ἐχω κάποια δουλειά...

— Τί δουλειά;

— Ἡ Παλάσσα συνεστάλη.

— Γιὰ... γιὰ δική μου δουλειά... θὰ πάγω σὲ μιὰ φιληνάδα μου.

— Καὶ πότε σκέπτεσαι νὰ πάξ;

— Ἐγώ; τώρα, ἂν μ' ἀφήσετε.

— Τώρα; ἐπηρώτησεν ἡ Λιουδμήλα καὶ ἐσκέπτετο. Ὅχι, τώρα δὲν εἰμὼρῶ νὰ σὲ ἀφίσω· τὸ βράδυ ὅμως πῆγαινε, ἂν θέλῃς.

— Μμ... Τώρα ἔχω ἀνάγκην, κυρία... χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ πάγω τώρα.

— Εἶπα, τὸ βράδυ· ἄλλα λόγια δὲν ἔξυρω.

Ἡ Παλάσσα κᾶτι ἤθελε νὰ εἶπῃ ἀκόμη, ἀλλ' ἐμποδίσθη, ἐκρέμασε τὰ χεῖλη καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

«Αὐτὰ τὰ κρυφομνήματα, τὰ γνεψίματα καὶ τὰ «τώρα» δὲν μοῦ καταρέσουν!», διελογίσθη ἡ Λιουδμήλα, «μὴ τύχη καὶ ἔχουν συνωμοσίαν ἐκεῖνος, αὐτὴ, καὶ ἡ κυρὰ μητέρα μου;... Αὐτὰ τὰ νεύματα πιθανῶς εἶνε συνθηματικὰ καὶ πιθανῶς, δὲν εἶνε τὰ πρῶτα, ἄλλως τε ἡ Παλάσσα δὲν θὰ τὰ ἐνόει ἀμέσως... Ὡστε ἔχουν συνεννοηθῇ πλέον... Ἀλλὰ ποῦ, καὶ διατί;... Ὅχι βέβαια διὰ τὰ μαῦρά της μάτια!

«Δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ διὰ τὰ χρήματα! ἐσκέφθη ἡ Λιουδμήλα· ὅλαι αὐταὶ αἰκλῶσται εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιον κουδάρι· μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε δολορραφία!»

Ἡ Λιουδμήλα μετ' αὐστηρότητος κατέκρινεν ἐαυτὴν διὰ τὴν «ἐμπιστοσύνην» καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν της. Ἐνόησεν ἤδη ὅτι ὁ Βελτίστσεφ ἐπίτηδες ἐπαίξε μετ' αὐτὸ προμνησθὲν παιγνίδιον, ὅπως διὰ τῆς πλαστῆς ὑποταγῆς τοῦ ἀποκοιμίσῃ τὴν ἀγρυπνίαν της. Εἶδε πλέον ὅτι οὗτος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τούτου, ὅτι τὰ χρήματα τὰ κρατεῖ αὐτός, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην της προεῖδε τὴν ἔντεχνον αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς της δολορραφίαν· ἤδη κατενόησεν, ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, πᾶσαν τὴν δολορραφίαν, ἀλλὰ πρὸς τί ἐνέχεται ἡ Παλάσσα; καὶ τί ἐστὶν ἡ Παλάσσα αὕτη καὶ ὅποιον διαδραματίζει πρόσωπον; Διὰ ποῖον σκοπὸν προσδιωρίσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος Βασιλείεβιτς;

Εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Λιουδμήλας ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, μὴ ἄρα θέλει οὗτος, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὑπηρετρίας, νὰ ἀπαλλαχθῇ αὐτῆς ἀποτελεσματικῶς;... Καὶ μήπως αὕτη αὕτη ἡ Παλάσσα δὲν εἰμὼρεῖ νὰ εἶνε ἐξηγορασμένη; καὶ μήπως δὲν εἰμὼρεῖ νὰ ρίψῃ τι εἰς τὸ πρῶτον κυάθιον τείου, εἰς τὸ πρῶτον τεμάχιον φαγητοῦ; Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του, θὰ συλλογισθῇ νὰ διαπράξῃ νέον ἐγκλήμα;... Τοῦτο τώρα ἦτο ἀρκούντως εὐχερές· ἡ πρώτη δοκιμὴ ἀπέβη κατ' εὐχὴν, τὰ χρήματα εἶνε εἰς χεῖράς του, ἡ μαμὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος του, ἐρῶσα, μεμαγευμένη· αὐτὸς δέ, τί παραδοξόν, δὲν μένει ἀπαθὲς καὶ διαμοιράζεται μετ' αὐτῆς μέρος τῶν χρημάτων τούτων, καὶ ἡ μαμὰ θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη, ἡ μαμὰ θὰ σιγήσῃ... Ἡ Λιουδμήλα ἔφριξε πρὸς στιγμὴν.

Ἡ ταραχώδης αὕτη σκέψις εἶχε, κατ' αὐτὴν, πολλὴν τὴν πιθανότητα. «Δέον νὰ προφυλαχθῶ, δέον νὰ κατοπτεύω, δέον νὰ λάβω τὰ μέτρα μου!», ἀπεφάσισεν ἡ Λιουδμήλα.

Ἐν μέσῳ τοσοῦτον ταραχώδους ψυχικῆς καταστάσεως τῇ ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν ἡ ἰδέα, νὰ παραιτηθῇ τῶν χρημάτων, νὰ ἀφίση εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ τὸν Βελτίστσεφ, ἐνὶ λόγῳ, νὰ καταπλήξῃ αὐτὸν διὰ τῆς μεγαλοφροσύνης της· ἀλλ' ἀμέσως κατέκρινεν ἐαυτὴν διὰ τὴν ἰδέαν ταύτην.

«Λίαν ἄκαιρος μεγαλοφροσύνη!», εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ Λιουδμήλα. «Δικαίως οὗτος τότε θὰ μὲ περιγελάσῃ διὰ τὴν τοιαύτην μεγαλοφροσύνην μου... Ἀλλὰ μήπως ἐκτὸς τούτου, οὐδὲν ἄλλο μοὶ ἀπέμεινε πλέον;»

Τῇ ἐπῆλθε καὶ ἄλλη ἰδέα· νὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ Βελτίστσεφ εἰς ἀμοιβαίαν διαπραγματεύσεις, τοῦτέστι νὰ τῷ πωλήσῃ εἰς καλὴν τιμὴν τὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐφαίνετο καταλληλοτέρα, διότι ἐθεμελιόυτο ἐπὶ μᾶλλον πρακτικοῦ ἐδάφους· ἀπέναντι αὐτῆς ἐξεγείρετο ἅπασα αὐτῆς ἡ ματαιόδοξος φιλαυτία, δι' ἣς τοσοῦτον δαψιλῶς ἦτο πεποικισμένη ἡ Λιουδμήλα. «Πῶς! ἔλεγε καθ' ἐαυτὴν, τὸ αἰσθημα τοῦτο— νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις—εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἡττάν σου· εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἀπὸ βασιλίσσης νὰ γείνης μεταπράτης· νὰ συμφιλιωθῶ διὰ τὰ χρήματα, τότε, ὁπότε ἡδυνάμην νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἀνεξαίρετως αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὴν ψυχὴν του, τὸ ὄνομά του καὶ ὅλα τὰ μέσα του! Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται ἴσως θὰ εἶχον τὸν τόπον των τότε μόνον, ὅταν δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον οὐδὲν ὄπλον, ἀλλὰ μήπως ὅλα τὰ ὄπλα μοὶ ἔλειψαν; ὅλα ἐκτὸς τῶν ἐγγράφων τούτων;... Μπᾶ! ἐνόσω τὰ ἔγγραφα εἶνε εἰς χεῖράς μου, εἶνε ἰδιόκός μου! Θέλει νὰ μοῦ τ' ἀποσπάσῃ, νὰ τ' ἀποσπάσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς κορασιδος ταύτης, ἴσως τῇ βοηθείᾳ ἐγκλήματος· ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἐγὼ ἀμαχητὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω! Θὰ πολεμήσω! Ὁ ἀγὼν δὲν ἐπερατώθη ἀκόμη, Πλάτων Βασιλείεβιτς!